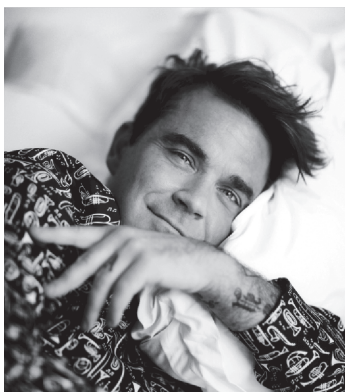

**ROBBIE
WILLIAMS**

**ROBBIE
WILLIAMS**

REVEAL

de CHRIS HEATH

Traducere
din engleză de
Cosmin Maricari

**VICTORIA
BOOKS**

The original title of this book is: *REVEAL: Robbie Williams* de Chris Heath

Copyright © 2017 by Robert Williams and Chris Heath

Originally published by Blink Publishing, London.

All rights reserved

Credite foto: Capitolul 1 © Leo Baron; Capitolul 2 © Gwen Field; Capitolul 3 © Ayda Williams; Capitolul 4 © Hamish Brown; Capitolul 5 © Ayda Williams; Capitolul 6 © Ayda Williams; Capitolul 7 © Ayda Williams; Capitolul 8 © Gwen Field.

© Publica, 2018, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Heath, Chris

Robbie Williams : Reveal / Chris Heath ; trad. din engleză de Cosmin Maricari. -

București : Publica, 2018

ISBN 978-606-722-301-9

I. Maricari, Cosmin (trad.)

78

929

VICTORIA BOOKS este un imprint al editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Laura Davidescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Rodica Crețu

DTP: Dragoș Tudor

Aceasta este o carte despre Robbie Williams. Este o relatare intimă și detaliată a vieții pe care a trăit-o, a lucrurilor pe care le-a făcut și a gândurilor pe care le-a avut în acest timp. Din cauza a cine este și a cum este el, precum și a modului franc și deschis în care preferă instinctiv să se comporte, aceasta descrie momente și prezintă informații pe care nu te-ai aștepta în mod normal să le găsești într-o carte cu fotografia unei celebrități contemporane pe copertă. Unele dintre acestea vor fi absurde, altele sfâșietoare, unele amuzante, altele neplăcute, unele insuportabil de sincere sau deranjant de directe, altele tandre și mișcătoare, unele ridicol de egoiste, altele generoase și curajoase, unele descurajante, altele pline de optimism, unele exasperante și altele transcendental de fericite.

Înainte de orice altceva, iată povestea unui cântec pe care a încercat să-l scrie recent. Ar putea să vi se pară o poveste destul de tristă, deoarece, în timp ce își recapitulează povestea vieții în cel mai brutal și mai sumbru mod, dovedește cât de necruțător este cu frustrările, defectele și eșecurile sale. Este o introducere adecvată pentru o latură a personalității lui și pentru furnalul încins de dubii și obstacole care îi sfârâie în cap.

Însă este și o poveste în care, prin urmărirea și înfruntarea acestor temeri, va reuși, cumva, să

descopere ceva magic. Nu dezvălui nimic din ceea ce se va întâmpla în această carte dacă spun încă de la început că acest lucru se va întâmpla, în feluri mai mult sau mai puțin importante, de mai multe ori. Nu există finaluri fericite în vieți care sunt încă trăite, deoarece toți suntem vulnerabili în fața capriciilor destinului și a propriilor vicii. Deși, la un anumit nivel, această carte este cronică în plină desfășurare a încercării unui bărbat tulburat de a găsi viața bogată pe care lumea presupune că deja o are, chiar dacă această relatare zăbovește cel puțin la fel de mult asupra dificultăților pe cât o face asupra victoriilor, acest lucru nu trebuie să umbrească faptul că, în majoritatea zilelor, această căutare decurge extraordinar de bine.

Iunie 2016

Își explică viața la microfon. Sau măcar o versiune a vieții sale:

Prin urmare, nu voiam să mă însor, nu voiam să am copii, era viața mea și aveam de gând să o dau în bară. Și mă descurcam excelent. Nu aveam să mă vând niciodată, pentru că nu le înghițisem niciodată minciunile și nu mă simțisem niciodată confortabil în pielea mea. Și niciodată nu puteam să scap de anxietate. La dracu', anxietatea este atât de puternică.

Astăzi, Rob este în Londra, la RAK Studios, însoțit de compozitorul Johnny McDaid. Scrierea unui cântec poate fi un proces intim. De multe ori, se petrece mai mult timp făcând schimb de experiențe și gânduri decât scriind versuri sau compunând muzică. Johnny a vrut să vadă ce se întâmplă dacă Rob vorbește, pur și simplu, pe un fundal muzical, dacă spune câteva dintre adevărurile necruțătoare pe care le împărtășește

tuturor. Nu trebuie să le audă nimeni, niciodată. Rob a fost de acord să încerce.

Știu că, atunci când ești tânăr, ai impresia că lucrurile trebuie să devină mai bune. Când ești tânăr, ești nemuritor și tot căcatul ăsta pare veșnic, nu-i așa? Dar eu mi-am ispășit o parte din sentință pe planeta asta și am văzut că nu dispare. Am pășit dincolo de orizont și totuși sunt încă aici.

O parte din anxietatea în creștere a lui Rob este cauzată de albumul viitor. A scris atât de multe cântece noi, încât nici el nu este sigur câte; poate 60, poate 70, poate 80, însă el tot caută ceva, ceva ce îi scapă mereu. Nu doar o melodie bună, nu doar ceva care pare special și adevărat, ci un cântec *incontestabil*. Un cântec care să fie un hit.

Sunt gelos, meschin și nesigur, mult prea sensibil și prea puțin educat. Cred că succesul meu este o eroare de sistem. A, da, și mă doare mult mai mult decât ar trebui atunci când mi se spune că sunt gras... lipsit de talent... penibil.

Nu pare foarte probabil ca acest cântec să fie ceea ce caută. Dar îl înregistrează oricum.

După cum avea să spună mai târziu: „Doar am încercat să fiu sincer”.

Poate pentru că îmi spui ceea ce cred despre mine însumi. Și nu m-aș purta cu nimeni așa cum mă port cu mine. Îmi pot enumera foarte ușor toate defectele. Să încerc să gândesc pozitiv este atât de greu. Nu există nicio scăpare.

De-a lungul anilor a scris destul de multe piese care au fost necruțătoare cu omul care le cânta. „Se dă singur de gol, înainte să apuce altcineva să o facă”, explică Johnny. Însă, deși tortura de sine este una dintre cele mai bogate teme pentru Rob, de obicei

aceasta este deghizată mai bine, este acoperită de metafore, camuflată de umor sau prezentată drept un tip ciudat de exagerare sardonică, un lucru care-l caracterizează. Rob are modul său de a face autocritica să pară o laudă de sine.

Însă aceasta era mai mult o transcriere necosmetizată a celor mai triste gânduri ale lui.

M-am tratat cu droguri, băutură, femei, televizor, internet, țigări. Oare ADN-ul meu de nezdruccinat mă împiedică să evoluez sau sunt de fapt strămoșul strămoșilor mei?

Abia la sfârșitul acestui monolog sumbru apare un mic suflu de optimism, un foarte subtil moment de triumf, în ciuda adversității, și realizarea că forța i se trage din slăbiciune:

Ei bine, de fapt, vulnerabilitatea mi-a dat putere. Am realizat ceea ce am realizat datorită ei. Și am făcut tot ce am făcut pentru că am crezut că nu pot să fac.

După așa o sesiune de autoflagelare fără milă, nu este de ajuns.

Totuși ceea ce a fost creat astăzi este o realizare impresionantă: o autobiografie distilată în trei minute, povestită elocvent, cu toate dubiile, temerile și grijile sale. Au denumit melodia „I am Me” („Eu sunt eu”), după un vers care se repetă: *Oriunde sunt, acolo voi fi... eu sunt eu*. Evident, nu este șlagărul special, universal pe care îl căuta Rob, dar uneori creativitatea nu se lasă înhămată și ghidată într-o anumită direcție.

Această altă căutare va trebui să continue.

Rob compune încontinuu.

Știe că unii oameni presupun că este acel tip de vedetă pop care hoinărește la nesfârșit, făcând lucrurile pe care le fac vedetele pop, și că, din când în

când, o colecție de melodii noi sunt puse laolaltă pentru el, poate cu un pic de influență din partea starului, poate fără, apoi apare o înregistrare nouă. Există o mulțime de astfel de vedete pop în epoca modernă și acest tip de aranjament funcționează de minune pentru unele dintre ele.

Dar Rob este celălalt tip de vedetă și așa a fost încă de când a început să compună, la mijlocul anilor 1990. Vedeta care compune mereu, pur și simplu pentru că asta vrea să facă. Vedeta a cărei principală preocupare este să transpună fiecare triumf, fiecare eșec, fiecare reușită și fiecare cădere, fiecare fantezie, fiecare temere, toată iubirea și toată ura, fiecare gând tâmpit sau inteligent, toate ambițiile și visurile, fiecare amintire importantă, toate laudele, glumele, sarcasmele și rimele imperfecte, fiecare speranță și fiecare dezamăgire, toate acestea, toate lucrurile care compun mizeria și maiestatea vieții lui în cântec după cântec, după cântec. În mult mai multe cântece decât va auzi vreodată cineva.

De exemplu, deși nu a spus prea multor oameni pe atunci, la sfârșitul lui 2006 s-a retras. A renunțat la a mai fi o vedetă pop. Deși acum recunoaște că singurul motiv pentru care nu a spus prea multora a fost faptul că undeva, ascuns adânc în interiorul său, probabil că știa că se va întoarce până la urmă – aproape trei ani și-a spus că lăsase în urmă zilele când era vedetă pop. Dar *nici măcar atunci* nu s-a oprit din scris cântece. Pur și simplu nu i-a trecut prin minte că ar trebui să se oprească. Pe atunci, dacă se întâmpla să-i faci o vizită în noua lui viață de pustnic fost star pop și dacă îndrăzneai să sugerezi că s-ar putea să fie straniu că are mereu o melodie nouă pe care să ți-o cânte și că de multe ori se întâmpla să aibă un prieten compozitor

care stătea la el acasă, se uita la tine ca și cum ai fi fost cam enervant. Nu înțelegeai că el se retrăsese din cu totul altă activitate? Dacă îl forțai să explice în cuvinte, aflai că el se retrăsese din a fi „Robbie Williams, vedeta pop” și din tot ce presupunea această calitate. Se retrăsese din tot ce era în afară. Dar, de ce Dumnezeu să fi însemnat asta că trebuia să se oprească din scris cântece? Asta era o activitate pe care o putea face de aici, din siguranța casei sale, alături de prietenii lui. Fără ca altcineva să trebuiască să știe. Asta era pur și simplu *ceea ce făcea*.

Așadar, scrie pentru că scrie. Dar chiar și așa, după cum a descoperit după ce s-a întors, dacă ești o vedetă pop destul de mult timp, anumite tipuri de presiuni se schimbă de-a lungul anilor, crescând din ce în ce mai mult. Există o perioadă magică în carierele vedetelor pop, când succesul crește de la sine, când totul se rezolvă fără niciun fel de efort. Atunci vedetelor li se pare că toată lumea le ascultă cu atenție de fiecare dată când șoptesc chiar și cel mai simplu cuvânt. Fiecare melodie pare să atingă un sentiment universal și, o vreme, li se pare că nu pot da greș.

Apoi, într-o zi, aproape ca și cum o rotiță oarecare dintr-un distant mecanism celest ar fi sărit de pe șină, totul se oprește. Acest lucru li se întâmplă *tuturor*, indiferent de cât ar fi de talentați și de faimoși. Nu există excepții. Din acel moment, succesul, aprecierea și bogățiile pot continua să curgă din abundență, însă nu va mai fi niciodată la fel de ușor cum era la început.

Așadar, acum suntem în iunie 2016 și primul album Robbie Williams cu piese pop noi din ultimii patru ani trebuie să apară peste mai puțin de cinci luni. Primul său album ca vedetă pop care are peste 40 de

ani. Presiunea este în creștere. Să scrii melodii pentru a-ți împlini și exprima sinele este o mare bucurie, dar să le scrii știind că vei fi judecat în funcție de cum ai respectat niște standarde greu de explicat sau de definit este foarte stresant.

Poartă toate cântecele pe care le-a scris în ultimii patru ani pe un laptop care este alături de el oriunde merge. (Sau, ca să fim mai preciși, ultima versiune a acestui laptop. De mai multe ori decât ar putea să pară probabil, laptopul suferă defecțiuni. De obicei, asta înseamnă că a fost scăpat sau s-a întâmplat un accident în cada de baie și apare un tehnician la ușă pentru a-i transfera datele pe un laptop nou.) Rob le prezintă mereu cunoscuților melodiile noi care îl preocupă, de obicei cele mai recente, dar și unele vechi care au reintrat cumva în atenția lui. Unele sunt scrise împreună cu vechiul său prieten compozitor, Guy Chambers, altele împreună cu membri ai formației sale, unele cu prieteni buni din Stoke, altele cu producătorul Stuart Price și, în cele din urmă, unele cu alte persoane cu care abia s-a întâlnit sau care i-au fost recomandate de prieteni. (Iată un fapt grăitor: Rob se simte mult mai în largul lui când scrie un cântec alături de un necunoscut decât când, să zicem, ia masa cu un necunoscut.) Chiar dacă mai puțin de jumătate dintre aceste melodii au fost luate în calcul în mod serios pentru noul album Robbie Williams, tot sunt o mulțime de cântece.

Întrebarea pe care și-o pune sieși, dar și celor din jurul său, chiar dacă uneori nu este explicită: este vreuna dintre aceste melodii un potențial hit? Sunt multe cântece de care este mândru, multe care îi plac, o mulțime de care este sigur, în mod obiectiv, că sunt bune. Însă în muzica pop nu se acordă premii

importante pentru cantitate sau pentru efort și nici măcar pentru consistență. Se caută o piesă care să iasă în evidență și să reziste în topuri. Poate că a găsit-o deja. Este greu de spus.

Timpul aproape că s-a scurs, dar el încă o caută. Chiar și așa, tocmai când ai crede că va face greșea evidentă de a încerca să compună forțat o melodie prea stridentă, prea comercială sau prea unidimensională, cântecele se duc unde vor să se ducă. Uneori începi să cauți un hit și nu obții decât vorbărie goală și o grămadă de înjurături, precum și un compendiu extrem de critic al gândurilor negative care ți se învârt în cap. Însă există mereu ziua de mâine.

În ziua următoare, Rob și Johnny McDaid se întorc la RAK Studios pentru a continua să lucreze la „I Am Me”. În mod ciudat, Rob i-a trimis prin e-mail lui Johnny un citat din scriitoarea Marianne Williamson, pe care Johnny, printr-o coincidență, îl descoperise în acea săptămână. Este un citat despre teamă:

Cea mai profundă temere nu este că suntem inadecvați. Cea mai profundă temere este că suntem mai puternici decât ne-am putea imagina. Lumina dinăuntrul nostru este cea care ne sperie, nu întunericul.

Așadar, acestea sunt lucrurile despre care discută și acestea sunt ideile care predomină. La un moment dat, Rob se duce la baie și când se întoarce îl aude pe Johnny cântând la pian. Rob începe să cante, pur și simplu.

*Îmi iubesc viața
Sunt puternic
Sunt frumos
Sunt liber.*

— Un cântec ca să mă încurajez, pentru că nu mă simțeam destul de puternic, explică el. Sunt un depresiv

care s-a luptat mereu cu fericirea. Am depășit depresia, iar acum pot în sfârșit să cânt: îmi iubesc viața. Și știu intuitiv că sunt multe persoane care simt la fel.

Acesta este raționamentul său, cel puțin acum, în acest moment. Acestea nu sunt, cu siguranță, cuvinte pe care le-ar cânta în mod obișnuit. Chiar dacă muzica pop este plină de mesaje pozitive și încurajatoare, adeseori prea plină, repertoriul lui Robbie Williams nu este. Și pe posibil să se simtă așa acum, în această cameră, deoarece știe că acestea vor fi echilibrate de repertoriul verbal al defectelor sale, pe care l-a recitat ieri.

Îmi iubesc viața

Sunt minunat

Sunt magic

Eu sunt eu.

Evident, acesta este refrenul. Le-a luat mai puțin de cinci minute. Acum au un cântec.

Însă este doar o melodie ca oricare alta, încă o piesă pe computer. Este ceva special în acest cântec, însă nu ceea ce are nevoie. Dialogul acela sumbru nu este tocmai ceea ce ar putea da naștere unui single. Și mai este o problemă: refrenul. Rob știe că este ceva puternic acolo. Și, când l-a cântat, a spus exact ce voia să spună. Dar totodată nu-și poate imagina că ar putea cânta acele cuvinte despre el însuși, nu în public, nu în pielea lui Robbie Williams, nu ar putea spune lumii că își iubește viața.

— Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru, spune el. Nu poți face asta, deoarece te face să pari egoist.

Există alte tipuri de laude, care sunt o parte esențială din personalitatea lui, însă nu așa ceva. Nu este ceva ce ar face el.

Singurul lucru care nu îl deranjează este fix ceea ce ar deranja pe oricine altcineva: ideea că a fost prea sincer în acele strofe. Că a spus prea mult. Că a expus lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse.

Acesta este lucrul care nu îl îngrijorează aproape niciodată. Poate că este mai mult adevăr decât ar împărtăși o persoană rațională, însă, de-a lungul carierei sale, a împărtășit mai multe lucruri adevărate decât orice altă ființă rațională. S-ar putea chiar spune că este una dintre fundațiile contraintuitive pe care și-a așezat întreaga carieră.

Majoritatea încearcă să se protejeze ținându-și secretele cât mai ascunse, dar mai există o altă cale. Dacă îți dezvălui secretele și-ți împărtășești poveștile înainte să le poată descoperi altcineva, este mult mai greu să fie folosite împotriva ta.

De asemenea, în felul acesta, ele vor rămâne ale tale, chiar dacă le împarți cu toată lumea.

1

Septembrie 2016

Este ora 7:30 dimineața. Unele dimineți sunt tăcute, altele, mai puțin. Astăzi pare să fie o zi de luni dedicată muzicii rap clasice, în duet tată și fiică. La masa din bucătăria familiei Williams din Los Angeles, Teddy – Theodora Rose Williams, care va împlini patru ani săptămâna viitoare – mănâncă gofre cu zmeură în timp ce se uită la videoclipul piesei „I’m Bad” a lui LL Cool J. Urmează „Don’t Believe the Hype” de Public Enemy și „Jump” de Kriss Kross.

— Lui tati îi plăcea piesa asta, îi spune VJ-ul ei personal, care are 42 de ani și jumătate. Îți place, Ted? Băieții ăștia purtau toate hainele cu fața la spate.

— De ce? întreabă Teddy.

— Bună întrebare.

După ce se termină „Gettin’ Jiggy Wit It” de Will Smith, Rob pune ultima piesă din selecție.

— Asta e una bună, promite el, în timp ce începe „Hey Ya!” de Outkast. Tati își dorește să fi compus el piesa asta.

Astăzi este oficial și prima zi de lucru a tatălui ei pentru promovarea albumului viitor, *The Heavy Entertainment Show*. Urmează să fie unul dintre jurații-vedetă invitați la „X Factor”, ediția din Marea Britanie, emisiune pentru care trebuie să-și petreacă ziua filmând în casa lui Sharon Osbourne*. Pentru a se pregăti pentru ziua de filmări, după micul dejun se culcă.

În timpul somnului are un vis. Soția lui, Ayda, a cumpărat o casă în Las Vegas și își amintește, chiar și în vis, cât de surprins a fost să vadă că are o scenă pentru spectacole în noua lui casă. Însă acesta nu este singurul lucru ciudat.

— La petrecerea de casă nouă, la masă erau o mulțime de fotbaliști, își amintește el. O mulțime de mese, de fapt, dar nu îi cunoșteam decât pe fotbaliști.

Se simțea foarte stânjenit.

— Am încercat să mă distrez, spune el, dar nu-mi plac surprizele. Totuși, Wayne Rooney** a fost foarte draguț.

Iar dacă partea din față a casei nu semăna deloc cu vila lui din Los Angeles, ceva și mai ciudat se întâmpla când intrai în partea din spate.

— În partea din spate, explică el, casa era unită cu piața Tunstall.

Tunstall era zona din Stoke-on-Trent unde crescuse.

Rob îmi explică aceste lucruri pe un ton nonșalant, în mașina lui, în timp ce coborâm de pe Hollywood Hills spre casa lui Sharon Osbourne. Dacă lui nu i se pare ciudat că a visat că se află într-un conac supraréalist, cu o sală de spectacole și un portal

* Sharon Osbourne (n. 1952) este o vedetă de televiziune din Marea Britanie și soția lui Ozzy Osbourne, solistul formației rock Black Sabbath (n.t.).

** Wayne Rooney (n. 1985) este un fotbalist profesionist britanic (n.t.).

înapoi către copilărie, acest lucru s-ar putea întâmpla, deoarece i se întâmplă lucruri ciudate mai tot timpul, și când doarme, și când este treaz.

Michael Loney, unul dintre managerii lui, care este de obicei alături de Rob zi de zi în timp ce acesta lucrează, spune că și el a avut un vis care l-a neliniștit cu o seară înainte. Rob era și el acolo, în visul lui. Michael a visat că Rob și formația lui trebuiau să meargă cu elicopterul la un spectacol privat din Franța, însă uitase complet să îi spună lui Rob despre spectacol. Când s-a trezit, s-a uitat în program, să se asigure că nu a fost adevărat.

A urmat o discuție mai generală despre vise tulburătoare.

— Mda, spune Rob, din când în când visez că Ayda se desparte de mine. Devine atât de rece și lipsită de emoții...

— Nu mai ai vise în care recidivezi, nu? întreabă Michael.

— Ei bine, nu le consider vise în care recidivez, doar visez că iau droguri.

De câteva zile este răcit și se plânge că nu se simte bine. Michael îl întreabă dacă se simte mai bine decât ieri.

— Poate mai bine? răspunde Rob nesigur. Dar știi că uneori nu vrei să le spui celorlalți, ca să nu aștepte prea mult de la tine, așa că le spui „mai rău”?

Casa lui Sharon Osbourne are în față un semn pe care scrie „Nu vă feriți de câine, feriți-vă de proprietar”. Sharon urcă să îl salute pe Rob, în timp ce acesta este machiat într-una dintre camerele de la etaj.

— Sunt răcit și nu vreau să-ți dau boala și ție, așa că mai bine sărim peste pupici.

După ce au făcut exact asta, au pălăvrăgit despre imobiliare și decorațiuni. (Sharon și Ozzy, care este acum plecat într-un turneu, tocmai s-au mutat într-o casă nouă.)

— Nu controlez aceste decizii, spune Rob. Am o soție, i-am cedat testiculele cu zece ani în urmă. Le păstrează într-un borcan, lângă pat.

Îi povestește lui Sharon, care are propria emisiune TV în America, alături de un grup format numai din femei, despre recenta apariție a Aydei ca gazdă într-un episod din „Loose Women”.

— Îi place? întreabă Sharon.

— Da, îi place, zice Rob. Îi place. Și mie îmi place să o văd acolo. Adică vorbește cam mult, dar, știi tu, nimic din ce nu aș putea suporta. Nimic despre care nu vorbim în public, oricum.

Pălăvrăgesc despre prieteni și dușmani, iar Rob îi povestește că s-a întâlnit recent cu Piers Morgan*, o persoană cu care a avut o îndelungată relație dușmănoasă.

— Credeam că ar trebui să urlu, să mă înfurii și să înjur, spune el. Credeam că trebuie să opui puterii ceea ce consideri tu că este adevărat... dar acum sunt tată. În plus, oricum nu vor înțelege adevărul, nu se va schimba nimic, doar îmi va crea probleme. Așa că aș putea la fel de bine să fiu amabil.

— Nu te costă nimic să fii amabil, spune unul dintre producătorii executivi ai „X Factor”, care tocmai a intrat în cameră.

— Cu excepția demnității, spune Rob. Însă pe aceasta oricum am pierdut-o în 1991. Așa că totul este în regulă.

* Piers Morgan (n. 1965) este un celebru jurnalist britanic, prezentator al mai multor emisiuni TV în Marea Britanie și SUA (n.t.).

La o vreme după ce Sharon și cei de la „X Factor” ies din cameră, Rob spune dintr-odată:

— Da, era vorba despre videoclipul pentru „Do What U Like”.

„Do What U Like” a fost primul single al Take That. La sfârșitul clipului, cei cinci stau întinși pe podea dezbrăcați, cu fața în jos, în timp ce o tânără le întinde gem pe funduri cu un mop.

Urmează o pauză.

— Atunci mi-am pierdut demnitatea, adaugă el, în caz că nu era clar.

Lanțul de evenimente care a condus la împăcarea dintre Rob și Piers Morgan a început într-un loc numit Dan The Man Gym, o sală de joacă pentru copii unde Rob și Ayda își duseseră fiul, pe Charlie. (Charlton Valentine Williams, care a împlinit patru ani în octombrie 2018.) Acolo s-au întâlnit cu partenera lui Simon Cowell*, Lauren Silverman, iar aceasta i-a invitat la petrecerea de ziua ei din seara următoare, de la hotelul Chateau Marmont. Acolo mergea Rob când era burlac și nu este tocmai genul de loc pe care și-ar dori prea mult să-l reviziteze, însă s-a gândit că ar face bine să treacă măcar. Nu s-a gândit prea mult la cine altcineva ar putea să mai fie acolo.

— Dintr-odată, l-am văzut pe Piers Morgan în mulțime, spune Rob.

Trebuia să ia o decizie rapidă. De-a lungul anilor, Piers Morgan spusese multe lucruri veninoase și nesăbuite despre Rob, iar Rob a găsit aproape de fiecare

* Simon Cowell (n. 1959) este un producător și om de televiziune britanic, faimos pentru prezența ca jurat în emisiuni precum „Pop Idol”, „X Factor” și „Britain's Got Talent” (n.t.).

dată un răspuns plin de ură. De câteva ori a reușit chiar să se răzbune. Și iată-i față în față.

— Normal, sunt într-o poziție dificilă, deoarece sunt la o petrecere unde a fost invitat și el și nu pot să fiu grosolan sau violent, explică Rob.

Așa că s-a hotărât să facă exact opusul.

— M-am dus și l-am îmbrățișat.

— Robbie, suntem dușmani acum sau nu? a întrebat el. Nu mai știi cum am rămas.

— Uite, când toate chestiile din media se întâmplau și aveau legătură cu mine, te-am perceput drept vocea principală care mă ataca, așa că ai devenit reprezentantul tuturor pentru o perioadă foarte proastă, i-a răspuns Rob.

— Înțeleg, a zis Morgan.

— Sunt mai bătrân acum, a adăugat Rob.

— ...și mai înțelept, a continuat el.

— Da, și mai înțelept, i-a dat dreptate Rob, pentru a părea amabil.

Când s-a servit cina, au fost așezați unul lângă altul la masă, alături de Simon Cowell și Lauren, Ayda și Nicole Scherzinger*. Au stat de vorbă și Rob l-a complimentat pe Morgan pentru unele lucruri pe care le scrisese despre terorism și pe care Rob le considerase curajoase. Nu s-a întâmplat nimic rău.

— În mod interesant, am simțit că mi s-a ridicat o greutate de pe umeri știind că nu mai trebuie să urăsc pe cineva. Urăsc cu o persoană mai puțin. În mod ciudat, a fost chiar satisfăcător să fiu amabil cu el.

După aceea, după cum Rob s-a și așteptat, Morgan a scris despre întâlnirea lor în rubrica sa din „Mail on Sunday”.

* Nicole Scherzinger (n. 1978) este o cântăreață, compozitoare, actriță și vedetă de televiziune din SUA (n.t.).

Așa interpretase el faptele:

Relațiile dintre mine și Rob au fost destul de zbuciumate în trecut. Am fost biograful oficial al Take That, dar, când fama și bogăția i s-au urcat la cap și capul i-a dispărut în propriul posterior, ne-am certat. Sau poate asta mi s-a întâmplat mie...

Așa că situația ar putea fi un pic cam tensionată, însă, din fericire, soțiile noastre au stat de vorbă mai întâi și au aflat că au același instructor de pilates în Londra... lucru care este întotdeauna un subiect bun de conversație.

Robbie mi-a întins mâna.

— Ce faci, amice?

— Sunt bine, amice. A trecut ceva vreme de când n-am stat de vorbă...

— Chiar a trecut! M-am calmat între timp.

— Și eu.

Am râs amândoi, apoi am purtat o lungă discuție despre viață, univers și editorialele mele.

— Admir felul în care îți riști viața pentru lucruri precum ISIS sau problema armelor, mi-a spus, însă nu ți-e teamă că cineva va încerca să-ți facă felul într-o zi?

— Oamenii încearcă să mă omoare de 30 de ani, i-am răspuns.

— Așa este. Ei bine, dacă reușește vreunul, o să cânt „Angels” la înmormântarea ta.

— Mersi, amice, foarte frumos din partea ta.

— Măcar atât pot să fac.

Rob spune că majoritatea lucrurilor descrise în articol sunt adevărate, deși, de fapt, Piers Morgan i-a cerut să-i cânte „Angels” la înmormântare, nu Rob s-a oferit din senin s-o facă. Și mai spune că Piers Morgan nu a vorbit despre partea în care îl denumise vocea reprezentativă a presei, deși nu era nicio urmă de îndoială că lui Morgan i s-a părut că este o scuză pentru

faptul că ajunsese, în mod nedrept, să preia asupra sa păcatul colectiv al tuturor. Chiar dacă uneori el chiar era reprezentantul lor, deoarece era vedeta mass-media.

În timp ce stă la machiaj, Rob ne comunică niște vești surprinzătoare. Cu vreo zece zile mai devreme făcuse tratament cu botox pentru prima dată.

— Botox și fillere, explică el. A fost o experiență traumatizantă. Chiar a durut.

Spune că a avut nevoie de opt zile ca să se liniștească. Atât a durat să își revină. În zilele dinainte, existau părți din fața lui unde botoxul nu își făcuse încă efectul.

— Ayda credea că sunt mereu supărat pe ea, dar nu eram.

L-am întrebat de ce a făcut-o.

— Deoarece, dacă stai în frizerie prea mult timp, până la urmă trebuie să te tunzi. Iar eu trăiesc în Los Angeles și am 42 de ani. De ce nu? Îmi place. Am o frunte plată.

Pentru unele scene care vor ascunde, mai întâi, apoi vor dezvălui identitatea juratului celebru, Rob este filmat îmbrăcat într-o salopetă de blugi în timp ce taie gardul viu cu o pereche de foarfece. Pretinde că este grădinarul lui Sharon Osbourne. Echipa de filmat mai are o idee care li se pare drăguță, să fie udat cu apă dintr-un furtun. Îl întreabă pe Rob dacă i se pare ciudat.

— Un pic, răspunde el, pentru c-o să mă ud pe sfârcuri. Și încerc din toate puterile să fiu un star pop.

El și Sharon îi urmăresc pe concurenții care cântă în fața lor, fiecare de două ori, în grădină. Până se termină și a doua probă, se întunecă. În timpul unei pauze se

discută despre diverșii soliști și Michael menționează că una dintre concurente nu a atins toate notele corect.

— Dar le-a cântat pe majoritatea!, protestează Rob. Așa lucrez eu. Dacă ating 75% dintre note, atunci a fost un spectacol bun.

Un pic mai târziu, când încă filmează în grădină, sosește Ayda cu Teddy și cu Charlie, pentru a saluta pe toată lumea, iar filmările se opresc. În acest interval, Teddy, înconjurată de o echipă de filmare formată din vreo 50 de oameni care fac o emisiune TV într-o grădină din Los Angeles, reușește cumva să devină centrul atenției. Începe să cânte „Let It Go”*, cu atât de multă convingere, încât aproape toată lumea i se alătură.

— Bravo, iubito, spune Rob.

Rob își petrece ziua următoare acasă, filmând interviuri. Mai întâi în studio, apoi la marginea vastei lui peluze, cu orașul așternându-se în spatele lui. Vorbește despre fiecare piesă de pe album. După ce termină treaba, se așază la cină cu copiii. Se uită la „Mary Poppins” pe YouTube. Perioada rap încă nu s-a terminat, așa că pune videoclipul „Intergalactic” al celor de la Beastie Boys.

— Ți place, Ted? o întreabă.

— Da, răspunde ea, însă se răzgândește. Nu-mi place când cântă el.

— Vrei să pun una dintre piesele mele?

— Da.

— Care dintre ele?

— Tu ai cântat „Let It Go”? , îl întreabă ea, plină de speranță.

* „Let It Go” este un cântec de pe coloana sonoră a filmului animat „Regatul de gheață” (2013), compus și interpretat de soții Kristen Anderson și Robert Lopez (n.t.).

— Nu, asta nu am cântat-o, îi spune și pune videoclipul pentru „Candy”.

Charlie pare încântat, însă Teddy are o întrebare despre acțiunea de pe ecran.

— Te-ai îndrăgostit de ea? Întreabă și arată spre una dintre actrițele din videoclip.

— Nu! exclamă Rob. Singura femeie pe care o iubesc în afară de tine este mami.

Are o altă idee.

— Vreți să vedeți o mulțime de oameni care îl urmăresc pe tati?

— Da.

Pune începutul spectacolului de la Knebworth.

— Și toți oamenii ăștia, explică el, au venit să-l vadă pe tati. O mare de oameni...

Ea se uită mai atent în timp ce Rob cântă „Let Me Entertain You”.

— Ți-ai spus tu? Întreabă Teddy.

— Mda.

După câteva minute pune pauză.

— Ce părere ai, Teddy?

Ea pare să chibzuiască răspunsul la această întrebare. Vrea să-i spună neapărat ceva tatălui ei și i se pare că acesta e momentul perfect să spună ce are de spus.

— Acum pot să-ți arăt bomboanele de culoarea curcubeului?

Rob va povesti despre această discuție de mai multe ori pe parcursul următoarelor luni. Pe scenă, între melodii și în interviuri la TV, la radio și în presa scrisă. Normal, există un număr aproape infinit de niveluri ale acestei povești: spiralele îmbrățișate ale vanității și modestiei, ale autoironiei și egoismului dezlănțuit implicat într-o

poveste care, teoretic, te face să arăți rău, însă al cărei rol este să distreze și, prin urmare, să facă oamenii să te placă mai mult.

De-a lungul timpului a început să schimbe povestea. Rareori mai spune „bomboane de culoarea curcubeului”. Este prea derutant. S-ar putea spune că Teddy a greșit la această replică, nu s-a gândit destul de mult care ar putea fi cea mai bună anecdotă pentru un talk-show. Uneori povestește că a spus „Pot să mănânc tort?”, alteori „Pot să mă uit la «Peppa Pig»?” (ambele sunt lucruri pe care Teddy le-a spus de multe ori, însă nu și de acea dată).

Oricine observă aceste contradicții își imaginează, probabil, că a inventat toată povestea. Nu a făcut-o. S-a întâmplat. Dar, precum multe alte lucruri care se întâmplă în lume, în industria divertismentului, realitatea nu este nimic altceva decât o versiune brută a adevărului.

Aprilie 2006

În balconul camerei lui de hotel din Cape Town, Rob încearcă să se bucure de aerul proaspăt. Are 32 de ani și este în Africa de Sud pentru prima parte a unui turneu care va dura tot restul anului. Însă Rob pare deja un pic cam obosit.

Exact în acest moment, în curtea de sub el, unii dintre oaspeții hotelului stau și se holbează la el, ca și cum ar admira arhitectura sau Luna plină. Ca și cum nu ar înțelege că obiectul admirației lor are și el ochi și îi poate vedea.

— Plecați și uitați-vă la altcineva, îi imploră.

Însă îi roagă în șoaptă, prea încet ca să îl audă. Nu ar avea niciun rost să vorbească mai tare.

Privind în urmă, ceea ce ar fi trebuit să fie unul dintre cele mai triumfătoare momente din cariera lui este și clipa în care, crede Rob, totul a început să se prăbușească în interiorul său. Pe 19 noiembrie 2005 s-au pus în vânzare biletele pentru turneul *Close Encounters*, cel mai mare și cel mai lung turneu al lui Robbie de până atunci. Deși se apropiase, ba chiar fusese în pragul prăbușirii cu o frecvență îngrijorătoare în timpul turneelor anterioare, a fost nevoit să accepte acest turneu pur și simplu pentru că era o oportunitate imposibil de ratat. Succesul are logica lui și acesta este modul în care se manifestă dacă este lăsat pe cont propriu. Când îți este oferită șansa de a ajunge mai departe decât ai făcut-o până atunci, profiți.

— Mi s-a părut, își amintește Rob, că aceasta era partea din puzzle cel mai ușor de descifrat. Era pasul următor, concluzia naturală. În acel moment eram, din toate punctele de vedere, cel mai mare star pop de pe planetă, iar etapa următoare presupunea să devin și mai mare și să fac lucruri și mai mari. Mi se părea că nu am altă opțiune. Asta făcusem întotdeauna: mă lăsasem purtat de elan.

În prima zi s-au vândut 1,6 milioane de bilete, o performanță care rămâne înscrisă în Cartea Recordurilor Guinness pentru cele mai multe bilete vândute de un artist într-o singură zi. Însă Rob nu era entuziasmat, ci terifiat. Și confuz.

— În capul meu, lucrurile nu aveau sens. De ce să vină atâția oameni, de ce să genereze atâția bani? Nu mă simțeam demn să cânt pentru atâția oameni sau să primesc atât de mulți bani, râde el. Nu că aveam de gând să-i donez. Însă ceea ce se întâmpla cu cariera mea nu se potrivea cu lipsa mea cronică de stimă

de sine. Simțeam că nu sunt în stare să fac asta nici mintal, nici fizic.

Îl rugase pe prietenul său Jonny Wilkes să vină cu el în turneu, în aparență pentru a cânta două melodii la mijlocul spectacolului împreună cu el și pentru a se prosti un pic pe scenă. Pentru Rob însă, era vorba mai mult de susținerea și compania pe care i le oferea Jonny:

— Aproape că l-am răpit pe Jonny pentru a mă supraveghea și a mă ține de mână, pentru a prelua o parte din greutatea care mă apăsa.

După ce s-au vândut biletele, Rob s-a întâlnit cu cei din echipa lui de management. Le-a spus că vrea să anuleze turneul.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să mă retrag, i-a anunțat. Știi că ar fi prea mult pentru mine.

Apoi Rob s-a dus să-l viziteze pe Jonny, pentru a-i spune și lui. Imediat ce Jonny a deschis ușa, i-a dat lui Rob cele mai recente vești: îi fusese oferită șansa de a participa la producția piesei de teatru „Guys and Dolls”, un turneu de douăsprezece luni, însă refuzase, normal, pentru că ei doi trebuiau să plece în curând în propria aventură.

Probabil că Rob ar fi găsit o altă cale de a se răzgândi. Mai fuseseră momente din acestea, când declarase că totul trebuie anulat, iar apoi se răzgândise. Deocamdată, a folosit această scuză.

— Nu mai trebuia să plecăm în turneu, i-a explicat lui Jonny, dar acum o s-o facem.

Știe că oamenii nu pot înțelege de ce i se pare atât de dificil să facă un lucru care pare fundamental pentru cine este și ceea ce face: să cânte în spectacole gigantice, seară după seară. Suntem crescuți cu povești despre Michael Jackson și despre alți artiști care au

declarat că se simt mai bine pe scenă decât în viața reală. Rob știe foarte bine că există anumite tipuri de artiști care, din exterior, par să se simtă nu doar confortabil, ci chiar să înflorească pe scenă, să se scalde în atenția și aprecierea hordelor hipnotizate din jurul lor și să le manipuleze. Și chiar pare că se încadrează în această tipologie.

Mai știe și că, atunci când oamenilor li se spune că Rob nu simte pe scenă ceea ce sunt toți convinși că trebuie să simtă, în special pentru că au impresia că au văzut contrariul cu propriii ochi, această informație este, în cel mai bun caz, o prostie enervantă și derutantă. În cel mai rău caz, oamenii pur și simplu nu cred. Nu îl cred. Au impresia că este un fel de tentativă ciudată de a obține (chiar și mai multă) atenție, un mod pervers de a se lăuda în timp ce se preface umil.

Așa că te va ruga, dacă vrei să te gândești la acest lucru, să uiți tot ceea ce știai. Uită ce îți spun instinctele despre showbiz și industria divertismentului și despre ce îți imaginezi tu că simte cineva despre care crezi că s-a născut să fie pe scenă.

— Se întâmplă să fie un mediu complet artificial, explică el.

Încercați să vă gândiți la spectacole din punctul de vedere al principiilor fundamentale. Gândiți-vă la acest grup de oameni — toți, inclusiv publicul și artistul — și cum sunt dispuși unul față de altul în această seară anume, în acest loc anume de pe planetă.

Imaginați-vă că un copil care își alege echipa pentru un joc după școală a reușit cumva să facă o alegere complet greșită.

— Ei sunt 80 000. Și tu ești singur.

Adevăratul test de anduranță, seria de spectacole care continuă săptămână după săptămână, începe abia în

prima parte a lunii iunie. Acum, în aprilie 2006, are câteva spectacole în Africa de Sud. Zbor acolo ca să mă întâlnesc cu el la două zile după primul spectacol din Durban. Se află în această țară de ceva vreme, repetă producția pentru turneul viitor. Între timp a filmat și un videoclip pentru următorul single, „Sin Sin Sin”. Când ajung, îmi dau imediat seama că starea lui de spirit este ciudată. Suntem în camera lui de hotel, unde el, simultan, urmărește la televizor cum Leicester îi bat pe Crystal Palace, îmi cântă noile piese compuse, suportă un masaj în zona inghinală și îmi povestește cum, când a auzit că au fost anulate concertele din această vară de pe Wembley, din cauza întârzierilor în construcția noului stadion, nu a putut să-și ascundă bucuria, deși era conștient că nu așa ar fi trebuit să reacționeze. (Spectacolele se vor muta la Milton Keynes Bowl, așa că senzația lui de victorie era în van.)

După ce pleacă maseuza, îmi citește obsesiv din ce a mai scris în ultima vreme. Cele mai multe sunt povești horror despre viața lui romantică, sumbre, deznădăjduite, uneori chiar răzbunătoare. Îmi spune că acestea ar putea constitui începutul unei cărți. După ce plec, rămâne treaz până târziu în noapte, pentru a pune laolaltă o listă eclectică de melodii de petrecere, care include „Pacific State” de 808 State și „Dancing With Myself” de Billy Idol. Nu avea niciun motiv, a fost doar un lucru care i s-a părut necesar.

În ziua următoare are programată o vizită la niște copii orfani, pentru a atrage atenția asupra lucrurilor pe care le fac aici cei de la UNICEF pentru familiile afectate de SIDA. Face acest lucru deoarece are o relație cu UNICEF: este ambasadorul oficial al UNICEF în Marea Britanie. Însă îi este rușine să fie denumit „ambasador”.

A mai făcut călătorii cu UNICEF și în trecut. A fost prezentat celor de la UNICEF de către Ian Dury*, pe care l-a cunoscut prin intermediul specialistei lor în machiaj, Gina Kane. Acesta i-a spus lui Rob că vrea să găsească o persoană căreia să-i „lase moștenire” titlul de ambasador. În 1998 au călătorit împreună în Sri Lanka. În 2000, Rob s-a dus în Mozambic, iar în 2003 a vizitat centre pentru protecția copiilor din Rusia. Recent, Rob și Jonny Wilkes au plănuvit, ca un fel de fantezie a visurilor îndeplinite, un meci de fotbal între celebrități și jucători de fotbal legendari. Urmează să aibă loc luna viitoare și va purta numele Soccer Aid. Toate încasările obținute vor fi donate UNICEF. Așa că astăzi trebuie să filmeze unul dintre clipurile care vor fi difuzate în timpul transmisiunii Soccer Aid la televizor, atât pentru a-i informa pe spectatori despre lucrurile pe care le face UNICEF, cât și pentru a-i convinge să doneze bani.

Deși s-ar putea să-l ajute să nu se mai gândească la începutul turneului, nu este un lucru ușor de făcut. Mai întâi, într-o sală de ședințe a hotelului, cei de la UNICEF îi explică rolul care îi revine. Poartă ochelari de soare, dar nu neapărat din cauza nopții nedormite.

— În mod normal, aș mai fi dormit încă patru ore, se scuza el când intră în cameră.

Îi poartă din alt motiv, pe care mi-l explică mai târziu:

— Nu vreau să se uite nimeni în ochii mei și să vadă că aceștia spun: „O, te rog, scoate-mă de aici!”. Este o altă ocazie în care îmi doresc să fi făcut parte dintr-o trupă. Îmi doresc ca tu să fi fost aici alături de The Edge**...

* Ian Robins Dury (1942 - 2000) a fost un cântăreț și compozitor britanic, solistul formației Ian Dury and the Blockheads (n.t.).

** David Howell Evans (n. 1961), cunoscut mai bine sub pseudonimul The Edge, este un muzician și compozitor irlandez și chitarist al formației U2 (n.t.).

De multe ori și-a imaginat că face parte dintr-o trupă. În câteva ocazii a încercat chiar să-și facă trupă și motivul a fost întotdeauna același: dacă ai o trupă, oamenii se mai uită, cel puțin temporar, și la alții. (Când ești cineva căruia lumea îi acordă atenție, dezavantajul și avantajul sunt identice: lumea îți acordă atenție.)

Copiii pe care îi vom vizita astăzi, familia Zondi, trăiesc la o oarecare distanță de Durban, într-o localitate denumită Umbumbulu. Și-au pierdut tatăl în urmă cu câțiva ani și mama, ceva mai recent. Nu s-au mai dus la școală și au fost văzuți căutând mâncare în gunoaie până când un lucrător social asociat cu UNICEF a început să-i viziteze și să-i ajute să-și organizeze gospodăria. În mașină, unul dintre lucrătorii UNICEF îl învață pe Rob cuvântul zulu pentru „bună ziua” – *sawubona* –, iar el îl repetă. Însă cea mai mare parte a drumului o petrece în tăcere. Mai târziu îmi spune că încerca obsesiv să deseneze în minte o diagramă circulară pentru a afla dacă motivele pentru care se afla acolo sunt altruiste sau egoiste:

— Oare partea din diagramă cu „uită-te la mine” este mai mare decât cea care acoperă motivele umanitare?

Nu putea fi sigur. Concluzia vine mai târziu:

— Cine dracu’ știe? Atât știu, că o fac indiferent de ce gândesc și ce simt și fără a lua în seamă ce simt și ce gândesc alții. Când ajung acolo, toate astea dispar, ca și cum nu ar fi existat.

Lăsăm în urmă drumurile asfaltate și o escortă de polițiști pe care nu ne-o doream. După negocieri complicate cu oamenii de la UNICEF, polițiștii au acceptat să nu ne mai urmărească. Urmăm niște drumuri șerpuite din pământ roșiatic și uscat, care